

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2019/2160

z dnia 27 listopada 2019 r.

zmieniające rozporządzenie (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do ekspozycji w postaci obligacji zabezpieczonych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ przyznaje się, pod pewnymi warunkami, prawo do preferencyjnego traktowania obligacji zabezpieczonych. W dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 ⁽⁵⁾ określono podstawowe elementy obligacji zabezpieczonych i przewidziano wspólną definicję obligacji zabezpieczonych.
- (2) W dniu 20 grudnia 2013 r. Komisja zwróciła się do Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego) (EUNB), ustanowionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁶⁾, o wydanie opinii na temat adekwatności wag ryzyka dla obligacji zabezpieczonych określonych w art. 129 rozporządzenia (UE) nr 575/2013. Zgodnie z opinią EUNB z dnia 1 lipca 2014 r. traktowanie oparte na preferencyjnej wadze ryzyka, przewidziane w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013, stanowi zasadniczo właściwe traktowanie ostrożnościowe. EUNB zalecił jednak dalsze rozważenie uzupełnienia wymogów kwalifikowalności w odniesieniu do traktowania opartego na preferencyjnej wadze ryzyka przynajmniej o takie obszary, jak ograniczanie ryzyka płynności i nadzabezpieczenie, rola właściwych organów oraz dalsze rozszerzenie istniejących wymogów w zakresie ujawniania informacji inwestorom.

⁽¹⁾ Dz.U. C 382 z 23.10.2018, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. C 367 z 10.10.2018, s. 56.

⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2019 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 8 listopada 2019 r.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (zob. s. 29 niniejszego Dziennika Urzędowego).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

- (3) W świetle opinii EUNB należy wprowadzić dodatkowe wymogi dotyczące obligacji zabezpieczonych, podnosząc w ten sposób jakość obligacji zabezpieczonych kwalifikujących się do preferencyjnego ujmowania w kapitale na podstawie rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (4) Właściwe organy mogą częściowo odstąpić od stosowania wymogu dotyczącego kwalifikowania się ekspozycji wobec instytucji kredytowych w ramach puli aktywów stanowiących zabezpieczenie do stopnia 1. jakości kredytowej i dopuścić, by zamiast tego ekspozycje stanowiące maksymalnie 10 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych instytucji emitującej kwalifikowały się do stopnia 2. jakości kredytowej. Takie częściowe odstępstwo stosuje się jednak dopiero po uprzedniej konsultacji z EUNB i wyłącznie wtedy, jeżeli można udokumentować znaczne potencjalne problemy z koncentracją wynikające z zastosowania wymogu dotyczącego stopnia 1. jakości kredytowej w zainteresowanych państwach członkowskich. Ponieważ wymogi dotyczące kwalifikowania się ekspozycji do stopnia 1. jakości kredytowej udostępnione przez zewnętrzne instytucje oceny wiarygodności kredytowej stają się coraz trudniejsze do spełnienia w większości państw członkowskich, zarówno w strefie euro, jak i poza nią, stosowanie takiego częściowego odstępstwa zostało uznane za niezbędne przez te państwa członkowskie, w których znajdują się największe rynki obligacji zabezpieczonych. Aby uprościć wykorzystanie ekspozycji wobec instytucji kredytowych jako zabezpieczenia obligacji zabezpieczonych oraz w celu rozwiązania potencjalnych problemów z koncentracją, należy zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013 poprzez ustanowienie zasady dopuszczającej, by ekspozycje wobec instytucji kredytowych stanowiące maksymalnie 10 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych instytucji emitującej mogły zamiast do stopnia 1. jakości kredytowej kwalifikować się do stopnia 2. jakości kredytowej, bez wymogu konsultowania się z EUNB. Konieczne jest dopuszczenie stosowania stopnia 3. jakości kredytowej wobec depozytów krótkoterminowych oraz instrumentów pochodnych w określonych państwach członkowskich, w których spełnienie wymogu stopnia 1. lub 2. jakości kredytowej byłoby zbyt trudne. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z dyrektywą (UE) 2019/2162, po przeprowadzeniu konsultacji z EUNB, powinny móc dopuścić stosowanie stopnia 3. jakości kredytowej wobec instrumentów pochodnych w celu rozwiązania potencjalnych problemów z koncentracją.
- (5) Kredyty zabezpieczone jednostkami uprzywilejowanymi wyemitowanymi przez francuskie *Fonds Communs de Titrisation* lub wyemitowanymi przez równoważne podmioty, które dokonują sekurytyzacji ekspozycji dotyczących nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych, są kwalifikującymi się aktywami, które mogą być wykorzystane jako zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych w odniesieniu do maksymalnie 10 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie wyemitowanych obligacji zabezpieczonych („próg 10 %”). Jednakże w art. 496 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 zezwolono właściwym organom na odstąpienie od stosowania progu 10 %. Ponadto art. 503 ust. 4 tego rozporządzenia nakłada na Komisję wymóg dokonania przeglądu zasadności odstępstwa, które umożliwia właściwym organom odstąpienie od stosowania progu 10 %. W dniu 22 grudnia 2013 r. Komisja zwróciła się do EUNB o wydanie opinii w tej sprawie. W swojej opinii EUNB stwierdził, że stosowanie jednostek uprzywilejowanych wyemitowanych przez francuskie *Fonds Communs de Titrisation* lub wyemitowanych przez równoważne podmioty, które dokonują sekurytyzacji ekspozycji dotyczących nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych jako zabezpieczenia, pociągnęłoby za sobą problemy natury ostrożnościowej ze względu na dwupoziomą konstrukcję programu emisji obligacji zabezpieczonych jednostkami sekurytyzacyjnymi, a co za tym idzie – spowodowałoby niewystarczającą przejrzystość w odniesieniu do jakości kredytowej puli aktywów stanowiących zabezpieczenie. W związku z tym EUNB zalecił, aby odstępstwo od progu 10 % dotyczące jednostek uprzywilejowanych, przewidziane obecnie w art. 496 tego rozporządzenia, zostało zniesione po dniu 31 grudnia 2017 r.
- (6) Tylko ograniczona liczba uregulowań krajowych dotyczących obligacji zabezpieczonych pozwala na zaliczenie do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie papierów wartościowych zabezpieczonych spłatami kredytów hipotecyjnych na nieruchomości mieszkalne lub komercyjne. Stosowanie zabezpieczeń w postaci takich papierów wartościowych jest coraz rzadsze i uznaje się, że niepotrzebnie komplikują one programy emisji obligacji zabezpieczonych. Należy zatem całkowicie wyeliminować stosowanie zabezpieczeń w postaci takich papierów wartościowych jako kwalifikujących się aktywów.
- (7) Obligacje zabezpieczone wyemitowane w ramach wewnątrzgrupowych struktur obejmujących pule obligacji zabezpieczonych, które spełniają wymogi rozporządzenia (UE) nr 575/2013, również wykorzystywano jako kwalifikujące się zabezpieczenie. Wewnątrzgrupowe struktury obejmujące pule obligacji zabezpieczonych nie stwarzają dodatkowego ryzyka z ostrożnościowego punktu widzenia, ponieważ nie powodują takich samych problemów w zakresie złożoności, jakie wiążą się z wykorzystaniem kredytów zabezpieczonych jednostkami uprzywilejowanymi wyemitowanymi przez francuskie *Fonds Communs de Titrisation* lub wyemitowanymi przez równoważne podmioty, które dokonują sekurytyzacji ekspozycji dotyczących nieruchomości mieszkalnych lub komercyjnych. Według opinii EUNB zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych wewnątrzgrupowymi strukturami obejmującymi pule obligacji zabezpieczonych powinno być dozwolone bez ograniczeń określonych w odniesieniu do kwoty znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej. Wymóg stosowania limitu 15 % lub 10 % w odniesieniu do ekspozycji wobec instytucji kredytowych wchodzących w skład wewnątrzgrupowych struktur obejmujących pule obligacji zabezpieczonych powinien zatem zostać zniesiony. Te wewnątrzgrupowe struktury obejmujące pule obligacji zabezpieczonych zostały uregulowane w dyrektywie (UE) 2019/2162.

- (8) Aby obligacje zabezpieczone spełniały wymogi dotyczące traktowania preferencyjnego, stosuje się do nich zasady wyceny stosowane przy wycenie nieruchomości stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych. Wymogi dotyczące kwalifikowalności aktywów stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych odnoszą się do ogólnych kryteriów jakości zapewniających solidność puli aktywów stanowiących zabezpieczenie i w związku z tym powinny być określone w dyrektywie (UE) 2019/2162. W związku z tym przepisy dotyczące metody wyceny powinny być określone w tej dyrektywie, a regulacyjne standardy techniczne dotyczące oceny bankowo-hipotecznej wartości nieruchomości nie powinny mieć zastosowania w odniesieniu do tych kryteriów kwalifikowalności obligacji zabezpieczonych.
- (9) Limity dotyczące pokrycia należności zabezpieczeniem („limity LTV”) stanowią niezbędny element zapewnienia jakości kredytowej obligacji zabezpieczonych. W art. 129 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 575/2013 ustanowiono limity LTV dla kredytów hipotecznych oraz zastawów morskich na statkach, ale nie sprecyzowano, w jaki sposób limity te mają być stosowane. Może to prowadzić do niepewności. Limity LTV powinny być stosowane jako „miękkie” limity dotyczące pokrycia. Oznacza to, że mimo iż nie obowiązują żadne ograniczenia dotyczące wielkości kredytu bazowego, taki kredyt może stanowić zabezpieczenie wyłącznie w ramach limitów LTV dotyczących aktywów. Limity LTV określają procentową część kredytu, która przyczynia się do spełnienia wymogu pokrycia zobowiązań. W związku z tym należy sprecyzować, że limity LTV określają tę część kredytu, która przyczynia się do pokrycia obligacji zabezpieczonej.
- (10) W celu zapewnienia większej jasności, limity LTV powinny mieć zastosowanie przez cały okres trwania kredytu. Rzeczywiste limity LTV nie powinny ulec zmianie, powinny natomiast pozostać na poziomie 80 % wartości nieruchomości mieszkalnej w przypadku kredytów na nieruchomości mieszkalne, na poziomie 60 % wartości nieruchomości komercyjnej – w przypadku kredytów na nieruchomości komercyjne, z możliwością podwyższenia tego poziomu do 70 % tej wartości, oraz na poziomie 60 % wartości – w przypadku statków. Nieruchomości komercyjne należy rozumieć zgodnie z ogólnym pojęciem tego typu nieruchomości jako nieruchomości „niemieszkalne”, w tym gdy znajdują się w posiadaniu organizacji nienastawionych na zysk.
- (11) W celu dalszej poprawy jakości obligacji zabezpieczonych, które są traktowane preferencyjnie, takie traktowanie preferencyjne powinno być uzależnione od minimalnego poziomu nadzabezpieczenia, oznaczającego poziom zabezpieczenia wykraczający poza wymogi dotyczące pokrycia, o których mowa w dyrektywie (UE) 2019/2162. Taki wymóg ograniczyłby najbardziej istotne rodzaje ryzyka powstałego w przypadku niewypłacalności emitenta lub jego restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Decyzja państwa członkowskiego o zastosowaniu wyższego minimalnego poziomu nadzabezpieczenia w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych wyemitowanych przez instytucje kredytowe znajdujące się na jego terytorium, nie powinna uniemożliwiać instytucjom kredytowym inwestowania w inne obligacje zabezpieczone o niższym minimalnym poziomie nadzabezpieczenia, które są zgodne z niniejszym rozporządzeniem, ani korzystania z przepisów tego rozporządzenia.
- (12) Wymaga się, aby instytucje kredytowe inwestujące w obligacje zabezpieczone otrzymywały określone informacje dotyczące tych obligacji zabezpieczonych przynajmniej raz na pół roku. Wymogi dotyczące przejrzystości są nieodzownym elementem obligacji zabezpieczonych, zapewniającym jednolity poziom ujawniania informacji, umożliwiającym inwestorom przeprowadzenie niezbędnej oceny ryzyka oraz zwiększającym porównywalność, przejrzystość i stabilność rynku. Należy zatem zapewnić, aby wymogi dotyczące przejrzystości miały zastosowanie do wszystkich obligacji zabezpieczonych poprzez ustanowienie tych wymogów w dyrektywie (UE) 2019/2162. W związku z tym należy usunąć te wymogi z rozporządzenia (UE) nr 575/2013.
- (13) Obligacje zabezpieczone są instrumentami finansowania długoterminowego i w związku z tym ich planowy termin zapadalności wynosi kilka lat. Konieczne jest zatem zapewnienie uniknięcia wpływu niniejszego rozporządzenia na obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 31 grudnia 2007 r. lub przed dniem 8 lipca 2022 r. Aby osiągnąć ten cel, obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 31 grudnia 2007 r. powinny pozostać zwolnione z wymogów rozporządzenia (UE) nr 575/2013 w odniesieniu do kwalifikujących się aktywów, nadzabezpieczenia i aktywów zastępczych. Ponadto pozostałe obligacje zabezpieczone spełniające wymogi rozporządzenia (UE) nr 575/2013 i wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r. powinny zostać zwolnione z wymogów dotyczących nadzabezpieczenia i aktywów zastępczych oraz powinny nadal kwalifikować się do traktowania preferencyjnego określonego w tym rozporządzeniu aż do upływu terminu ich zapadalności.
- (14) Niniejsze rozporządzenie powinno być stosowane w związku z przepisami prawa krajowego transponującymi dyrektywę (UE) 2019/2162. W celu zapewnienia spójnego stosowania nowych uregulowań ustanawiających cechy strukturalne emisji obligacji zabezpieczonych i zmienionych wymogów dotyczących preferencyjnego traktowania, stosowanie niniejszego rozporządzenia należy odroczyć, aby data rozpoczęcia jego stosowania była zbieżna z datą, z którą państwa członkowskie mają rozpocząć stosowanie przepisów prawa krajowego transponujących tę dyrektywę.
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 575/2013,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zmiany w rozporządzeniu (UE) nr 575/2013

W rozporządzeniu (UE) nr 575/2013 wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 129 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) w akapicie pierwszym wprowadza się następujące zmiany:

— część wprowadzająca otrzymuje brzmienie:

„Aby obligacje zabezpieczone zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 (*) mogły kwalifikować się do traktowania preferencyjnego określonego w ust. 4 i 5 niniejszego artykułu, muszą spełniać wymogi określone w ust. 3, 3a i 3b niniejszego artykułu i być zabezpieczone przez dowolne z następujących kwalifikujących się aktywów:

(*) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/2162 z dnia 27 listopada 2019 r. w sprawie emisji obligacji zabezpieczonych i nadzoru publicznego nad obligacjami zabezpieczonymi oraz zmieniająca dyrektywy 2009/65/WE i 2014/59/UE (Dz.U. L 328 z 18.12.2019, s. 29).”,

— lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) ekspozycje wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej lub stopnia 2. jakości kredytowej lub ekspozycje wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 3. jakości kredytowej, jeżeli ekspozycje te mają postać:

(i) depozytów krótkoterminowych o pierwotnym terminie zapadalności nieprzekraczającym 100 dni, w przypadku gdy są one wykorzystywane do spełnienia wymogu w zakresie zabezpieczenia przed utratą płynności dla puli aktywów stanowiących zabezpieczenie zgodnie z art. 16 dyrektywy (UE) 2019/2162; lub

(ii) instrumentów pochodnych spełniających wymogi art. 11 ust. 1 tej dyrektywy, jeżeli zezwolą na to właściwe organy;”,

— lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) kredyty zabezpieczone nieruchomościami mieszkalnymi nieprzekraczające mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie ze wszystkimi wcześniejszymi zastawami lub 80 % wartości nieruchomości stanowiących zabezpieczenie;”,

— lit. f) otrzymuje brzmienie:

„f) kredyty zabezpieczone nieruchomościami komercyjnymi nieprzekraczające mniejszej z następujących wartości: kwoty głównej zastawów traktowanych łącznie z wszystkimi wcześniejszymi zastawami lub 60 % wartości nieruchomości stanowiących zabezpieczenie. Kredyty zabezpieczone nieruchomościami komercyjnymi kwalifikują się, jeżeli współczynnik pokrycia należności zabezpieczeniem przekroczył próg 60 %, osiągając maksymalny poziom 70 %, jeżeli wartość wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie dla obligacji zabezpieczonych przekracza niespłaconą kwotę nominalną znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych o co najmniej 10 %, a należności właścicieli obligacji spełniają wymogi pewności prawa określone w rozdziale 4. Należności właścicieli obligacji mają pierwszeństwo przed wszystkimi innymi roszczeniami do danego zabezpieczenia;”,

(ii) akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Do celów ust. 1a ekspozycje wynikające z przekazywania płatności dłużników i zarządzania płatnościami dłużników z tytułu kredytów zabezpieczonych na zastawionych nieruchomościach stanowiących podstawę emisji dłużnych papierów wartościowych lub przekazywania przychodów i zarządzania przychodami z likwidacji w odniesieniu do tych kredytów nie są uwzględniane przy wyliczaniu limitów, o których mowa w tym ustępie.”;

(iii) uchyla się akapit trzeci;

b) dodaje się następujące ustępy w brzmieniu:

„1a. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. c) zastosowanie mają następujące zasady:

- a) w przypadku ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1. jakości kredytowej, ekspozycja nie może przekraczać 15 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej;
- b) w przypadku ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 2. jakości kredytowej, ekspozycja nie może przekraczać 10 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej;
- c) w przypadku ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 3. jakości kredytowej, które przyjmują postać depozytów krótkoterminowych, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c) ppkt (i) niniejszego artykułu, lub postać instrumentów pochodnych, o których mowa w ust. 1 akapit pierwszy lit. c) ppkt (ii) niniejszego artykułu, całkowita wartość ekspozycji nie może przekraczać 8 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej; właściwe organy wyznaczone zgodnie z art. 18 ust. 2 dyrektywy (UE) 2019/2162 mogą po konsultacjach z EUNB dopuścić ekspozycje wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 3. jakości kredytowej, w postaci instrumentów pochodnych pod warunkiem, że w wyniku zastosowania wymogów dotyczących stopnia 1. i 2. jakości kredytowej, o których mowa w niniejszym akapicie, można udokumentować znaczne potencjalne problemy z koncentracją w zainteresowanych państwach członkowskich;
- d) całkowita wartość ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 1., 2. lub 3. jakości kredytowej, nie może przekraczać 15 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej, a całkowita wartość ekspozycji wobec instytucji kredytowych, które kwalifikują się do stopnia 2. lub 3. jakości kredytowej, nie może przekraczać 10 % kwoty nominalnej znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych emitującej instytucji kredytowej.

1b. Ust. 1a niniejszego artykułu nie ma zastosowania do wykorzystania obligacji zabezpieczonych jako kwalifikujące się zabezpieczenie zgodnie z art. 8 dyrektywy (UE) 2019/2162.

1c. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. d) limit 80 % jest stosowany indywidualnie w odniesieniu do poszczególnych kredytów, określa część kredytu przyczyniającą się do pokrycia zobowiązań związanych z obligacjami zabezpieczonymi i ma zastosowanie przez cały okres trwania kredytu.

1d. Do celów ust. 1 akapit pierwszy lit. f) oraz g) limity 60 % lub 70 % są stosowane indywidualnie w odniesieniu do poszczególnych kredytów, określają część kredytu przyczyniającą się do pokrycia zobowiązań związanych z obligacjami zabezpieczonymi i mają zastosowanie przez cały okres trwania kredytu.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku nieruchomości i statków stanowiących zabezpieczenie obligacji zabezpieczonych zgodnych z niniejszym rozporządzeniem muszą być spełnione wymogi określone w art. 208. Monitorowanie wartości nieruchomości i statków zgodnie z art. 208 ust. 3 lit. a) prowadzi się z dużą częstotliwością i co najmniej raz w roku dla wszystkich nieruchomości i statków.”;

d) dodaje się następujące ustępy:

„3a. Poza wymogiem, zgodnie z którym obligacje zabezpieczone muszą być zabezpieczone kwalifikującymi się aktywami wymienionymi w ust. 1 niniejszego artykułu, obligacje te muszą spełniać wymóg, zgodnie z którym minimalny poziom nadzabezpieczenia zdefiniowanego w art. 3 pkt 14 dyrektywy (UE) 2019/2162 musi wynosić 5 %.

Do celów akapitu pierwszego niniejszego artykułu łączna kwota nominalna wszystkich aktywów stanowiących zabezpieczenie, zdefiniowanych w art. 3 pkt 4 tej dyrektywy, musi wynosić co najmniej tyle samo, co łączna kwota nominalna znajdujących się w obrocie obligacji zabezpieczonych („zasada nominalności”) i obejmować kwalifikujące się aktywa określone w ust. 1 niniejszego artykułu.

Państwa członkowskie mogą ustalić niższy minimalny poziom nadzabezpieczenia w odniesieniu do obligacji zabezpieczonych lub upoważnić swoje właściwe organy do ustalenia takiego poziomu, pod warunkiem że:

- a) obliczenie poziomu nadzabezpieczenia opiera się na podejściu formalnym, w ramach którego uwzględnia się podstawowe ryzyko aktywów albo wyceny aktywów dokonuje się w oparciu o bankowo-hipoteczną wartość nieruchomości; oraz
- b) minimalny poziom nadzabezpieczenia wynosi co najmniej 2 % w oparciu o zasadę nominalności, o której mowa w art. 15 ust. 6 i 7 dyrektywy (UE) 2019/2162.

Aktywa składające się na minimalny poziom nadzabezpieczenia nie podlegają limitom dotyczącym wielkości ekspozycji, określonym w ust. 1a, i nie są zaliczane na poczet tych limitów.

3b. Kwalifikujące się aktywa wymienione w ust. 1 niniejszego artykułu mogą zostać zaliczone do puli aktywów stanowiących zabezpieczenie jako aktywa zastępcze, zdefiniowane w art. 3 pkt 13 dyrektywy (UE) 2019/2162, z zastrzeżeniem limitów dotyczących jakości kredytowej i wielkości ekspozycji, określonych w ust. 1 i 1a niniejszego artykułu.”;

- e) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:
- „6. Obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 31 grudnia 2007 r. nie podlegają wymogom określonym w ust. 1, 1a, 3, 3a i 3b. Kwalifikują się one do traktowania preferencyjnego na podstawie ust. 4 i 5 aż do terminu ich zapadalności.
7. Obligacje zabezpieczone wyemitowane przed dniem 8 lipca 2022 r., które spełniają wymogi określone w niniejszym rozporządzeniu mające zastosowanie w dniu ich emisji, nie podlegają wymogom określonym w ust. 3a i 3b. Kwalifikują się one do traktowania preferencyjnego na podstawie ust. 4 i 5 aż do terminu ich zapadalności.”;
- 2) art. 416 ust. 2 lit. a) ppkt (ii) otrzymuje brzmienie:
- „(ii) stanowią obligacje zabezpieczone, zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162, inne niż obligacje, o których mowa w ppkt (i) niniejszej litery;”;
- 3) art. 425 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
- „1. Instytucje zgłaszają swoje wpływy płynności. Wpływy płynności podlegają ograniczeniu do 75 % wypływów płynności. Instytucje mogą wyłączyć z tego ograniczenia wpływy płynności z depozytów składanych w innych instytucjach, które to depozyty kwalifikują się do traktowania określonego w art. 113 ust. 6 lub 7 niniejszego rozporządzenia. Instytucje mogą wyłączyć z tego ograniczenia wpływy płynności z kwot należnych od kredytobiorców i podmiotów inwestujących w obligacje, jeżeli wpływy te związane z kredytami hipotecznymi finansowanymi z obligacji kwalifikujących się do traktowania określonego w art. 129 ust. 4, 5 lub 6 niniejszego rozporządzenia, lub z obligacji zabezpieczonych, zdefiniowanych w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162. Instytucje mogą wyłączyć wpływy z kredytów preferencyjnych, które instytucja finansowała na zasadzie „pass through”. Z zastrzeżeniem uprzedniego zatwierdzenia przez właściwy organ odpowiedzialny za nadzór na zasadzie indywidualnej, instytucja może całkowicie lub częściowo wyłączyć wpływy, jeżeli dostawca płynności jest instytucją dominującą lub zależną danej instytucji, dominującą lub zależną firmą inwestycyjną tej instytucji lub inną instytucją zależną tej samej instytucji dominującej lub dominującej firmy inwestycyjnej lub jest powiązany z instytucją jak określono w art. 22 ust. 7 dyrektywy 2013/34/UE.”;
- 4) art. 427 ust. 1 lit. b) ppkt (x) otrzymuje brzmienie:
- „(x) zobowiązania wynikające z wyemitowanych papierów wartościowych, które kwalifikują się do traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia lub wynikające z obligacji zabezpieczonych, zdefiniowanych art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162;”;
- 5) art. 428 ust. 1 lit. h) ppkt (iii) otrzymuje brzmienie:
- „(iii) są współfinansowane („pass-through”) z obligacji kwalifikujących się do traktowania określonego w art. 129 ust. 4 lub 5 niniejszego rozporządzenia lub z obligacji zabezpieczonych, zdefiniowanych w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162;”;
- 6) uchyla się art. 496;
- 7) w załączniku III pkt 6 lit. c) otrzymuje brzmienie:
- „c) stanowią obligacje zabezpieczone, zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy (UE) 2019/2162, inne niż obligacje, o których mowa w lit. b) niniejszego punktu.”.

Artykuł 2

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 8 lipca 2022 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 27 listopada 2019 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
D.M. SASSOLI
Przewodniczący

W imieniu Rady
T. TUPPURAINEN
Przewodniczący